

POSTANOWIENIE

Dnia 4 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa M. K.

przeciwko (...) Bank AG w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 września 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 9 lipca 2019 r., sygn. akt VI ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 5417 (pięć tysięcy czterysta siedemnaście) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Powódka M. K. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 9 lipca 2019 r., oddalającego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 17 października 2018 r., którym oddalono powództwo główne o zapłatę 603 286,70 zł oraz powództwo ewentualne o ustalenie bezskuteczności klauzuli

indeksacyjnej umowy o kredyt hipoteczny zawartej między powódką a pozwanym (...) Bank AG z siedzibą w W..

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury, a nie interesu prywatnego w oznaczonym postępowaniu. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyście umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub oczywista zasadność skargi kasacyjnej i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli zachodzi przynajmniej jedna z nich.

W skardze powołano się na przyczyny kasacyjne oznaczone jako istotne zagadnienie prawne i oczywista zasadność skargi. Powódka wskazała na naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez brak należytego wyjaśnienia istoty i zasadności żądania oraz przepisów postępowania ze względu na oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii prywatnej. Ponadto jej zdaniem wyjaśnienia wymaga szereg zagadnień prawnych, związanych z istnieniem obowiązku dokonania przez sąd analizy przesłanek zasadności przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego w przypadku wnioskowania przez stronę o przeprowadzenie dowodu z prywatnej ekspertyzy, możliwością przyjęcia, że klauzule indeksacyjne w umowie kredytu indeksowanego do waluty obcej nie są sprzeczne z regulacją ustawową i naturą umowy kredytu, ustalenia katalogu *essentialia negotii* umowy kredytu oraz obowiązywaniem w prawie polskim tzw.

teorii salda, a w konsekwencji brakiem możliwości przyjęcia teorii dwóch kondycji podczas wykładni art. 405 k.c.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przyczyny określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Musi być oczywiste, że wystąpiła kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi. Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia.

Skarżąca nie precyzuje, jakiego rodzaju uchybienia oznaczonym przepisom prawa materialnego doprowadzić miały do oczywistej zasadności składanej skargi. Wprawdzie w dalszej części uzasadnienia odnosi się do szeregu przepisów, jednak czyni to na uzasadnienie dostrzeżonych przez siebie istotnych zagadnień prawnych, zaś ta sama problematyka nie może przesądzać zarówno o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego, jak i o oczywistej zasadności. Nie sposób bowiem przyjąć, że te same okoliczności ilustrują naruszenie przepisów prawa widoczne bez głębszego namysłu dla przeciętnego prawnika, a jednocześnie uzasadniają występowanie potrzeby rozwiązania przez Sąd Najwyższy wątpliwości natury prawnej nie dających się usunąć za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa.

Zagadnienia prawne przedstawione przez skarżącą także nie uzasadniają potrzeby przyjęcia skargi do rozpoznania. Częściowo (punkty a-c, w których sformułowano pytania związane ze stosowaniem prawa procesowego) stanowią one niedozwoloną na mocy art. 398³ § 3 k.p.c. polemikę z oceną dowodów dokonaną przez Sąd drugiej instancji, częściowo dotyczą problemów, które doczekały się już rozwiązania w praktyce orzeczniczej (punkty a-c, w których powódka przedstawia wątpliwości związane z wykładnią prawa materialnego).

Zarówno TSUE w wyroku z dnia 3 października 2019 r., w sprawie C-260/18, jak i Sąd Najwyższy, m.in. w wyrokach z dnia 27 listopada 2019 r., II CSK 483/18 oraz z dnia 9 maja 2019 r., I CSK 242/18 - niepubl. wskazały na możliwość orzeczenia o abuzywności klauzuli indeksacyjnej bądź jej części regulującej sposób przeliczania walut z jednoczesnym utrzymaniem ważności i skuteczności pozostałych postanowień umownych. Ponadto należy zaznaczyć, że Sąd odwoławczy przyjął w niniejszej sprawie, że powódka nie wykazała okoliczności uzasadniających abuzywność kwestionowanej klauzuli umownej, co jest kwestią faktu, nie zaś wykładni prawa. Odnosząc się zaś do ostatniego punktu (litera d) wątpliwości skarżącej związanych z wykładnią prawa materialnego należy wskazać, że nie dotyczy ono faktycznych i prawnych podstaw rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, bowiem ani umowa kredytu ani żadne z jej postanowień nie zostały uznane za nieważne, a teoria dwóch kondykcji mogłyby znaleźć zastosowanie jedynie wtedy, gdyby zaistniała konieczność odwołania się do instytucji bezpodstawnego wzbogacenia na skutek stwierdzenia nieważności umowy.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. oddalił skargę, a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z w zw. z § 10 ust. 4 i § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

jw